

На прага застана Ожие, валетът на царкинята. Задъ него се мърна тревожната сѣнка на катепанката. Ала не, това не бѣ Ожие. Нѣколцина отъ мъжетъ наскочаха. Изведнѣжъ всички извикаха. Валетътъ разгърна намѣтката си, свали шапката си.

— Имамъ писмо отъ Иоанъ Асѣнъ!

Мария приближи до изуменитѣ люде, извади отъ джоба на елека си сгънатъ на четири пергаментъ, разпери го, буйно го размаха въ въздуха.

Петъ-шестъ рѣще едновременно се протегнаха къмъ скъпоценното послание, грабнаха го. Десетина глави се струпаха надъ разгънатия листъ. Едва когато премина първиятъ възторгъ, съзаклятниците се сѣтиха да питатъ младата девойка, какъ може по това време да бѣде на това мѣсто.

— Марио, — каза великиятъ боляръ Шишманъ — съзнавашъ ли на каква опасностъ се излагашъ? Никога вече да не си повтаряла тази безумна дързостъ! Какъ можа да дойдешъ до тука, кой те доведе, какъ узна за скривалището ни, когато всѣки пътъ се срѣщаме на различно мѣсто? Говори, за Бога!

Всички я заобиколиха поразени, изтрѣпнали отъ смѣлостта на момичето.

— Не се безпокойте — каза царкинята — сега въ Царевецъ знаятъ, че съмъ въ палата при Света гора, а въ Света гора знаятъ, че съмъ на Царевецъ. Оставете на мене. Работата е добре нагласена. Царътъ е на ловъ изъ планината. Царицата е получила нови платове отъ Солунъ. Никой нѣма да ме подири. А пъкъ Ожие и Валентинъ ми сѣ изцѣло предадени и нѣма да издадатъ нищо. Дори самъ Валентинъ днесъ е дебналъ по петитѣ на болярина Добромиръ, за да ви изкопае гнѣздото... Азъ го накарахъ. Облѣкохъ едни дрехи на Ожие и дойдохъ... Можехъ ли да се истърпя сама да чета новинитѣ отъ Иоанъ? Щѣхъ да полудѣя, когато Ожие ми донесе скришомъ писмото, което единъ татарски войвода му предалъ на пазаря... Иоанъ трѣбвало да замине за Минскъ, понеже Чингизъ ханъ напиралъ съ ордитѣ си къмъ Киевъ!...